

— Напримѣръ, като Русскитѣ доброволци въ Сърбия, прѣкъсна Поручикъ Филовъ Михида, които бѣха проникнати съ сжщитѣ идеи—да освобождаватъ братята славяне, а между това какво поведение дѣржаха тѣ?

— Каквото поведение и да сж имали, каза Михида распалено, но тѣ патронитѣ си не сж хвърляли и отъ боя не сж бѣгали. Азъ съмъ увѣренъ, че, щомъ минемъ Дунава, безъ да видимъ Турци, опълченцитѣ ще избѣгатъ, а подиръ ще продаватъ на Русскитѣ войници тютюнъ и ракия, свѣрши Михида.

— Господа, защо ли сме взели да прѣливаме отъ празно въ празно, се вмѣси и Штабсъ-Капитанъ Усовъ, заслужаватъ ли тѣзи „прохвости“ да се говори за тѣхъ?!

— Капитанъ, вий ще се раскайвате и горчиво ще се раскайвате за всичкитѣ хули и порицания, които тѣй щедро сипите върху Българитѣ, казахъ азъ на Михида съ насила сдѣржано неудоволствие, но ще бжде късно.

Дано само тогава си припомните моитѣ думи.

Дневната жегга спадна. Задуха тихъ юго-западенъ вѣтрецъ и честитѣ топовни гърмежи се чуваха още по ясно.

Тѣзи гърмежи пакъ будяха войнишкия духъ. Всѣки му се искаше да бжде тамъ, отъ кждѣто се чуваха тѣ, а особено, това желаяха Българитѣ. Но имаше офицери, които явно исказваха, че не би били желали да взематъ участие въ боя, при прѣминуванието Дунава.

— Да бѣхме съ нашитѣ полкове — друга работа, казваха тѣ, а съ тѣзи дриплювци — опълченцитѣ, — кждѣ ще идемъ?

Между това, слуха, който се бѣше распрѣсналъ още въ Руше-де-Веде, че опълчението ще вземе участие заедно съ 5-а, 12-а и 35-а дивизии въ боя, при прѣминуванието на Дунава, настойчиво се носеше, още повече, че то се движеше заедно съ казанитѣ дивизии.

Говореше се, че Императора съ главната си квартира се билъ намиралъ тждѣва-близо, и че войскитѣ